

Baardsen, Gjest

Hun svog mig dog! Min Vise

forfattet af
Gjæst Baarsen Sogndalsfjærn.

Med. Traurige Symand kom, stil.

Grufomme Skjæbne, hvad har jeg forøvet! Hvi vil den
fiedse forfølge mig saa? Skal jeg da inderlig være bedrøvet?
Skal jeg i Livet ei Glæde mer faa? Jeg er af Verden
fjed, og al dens Usfælde, Mismodig jeg vanfer, vemodige
Tanfer Urør mit Sind og forstyrer min Fred.

Jeg haver faamangen Gjenwordighed smaget, Og druffet
saa ofte af Lidelfers Skaal! Og dog har jeg alt med
Standhaftighed draget, Mit Mod har ei vaklet, jeg lidt
har med Taal: Men da min Kjærest' fød sit Trostabsløfte
brød, Da hun mig mon svige min elskede Pige, Da blev
jeg mistroftig: og Taaverne fød.

V box 11:329

Er det min blide, min tro Elskerinde? Hun, som en Tid var saa kjærlig og søm, Som nu er Skyld i de Taarer, som rinde? Stuffer jeg mig eller er det en Drøm. Men af besvære nei; jeg ser jeg drømmer ei, Jeg ved det for Sanden, hun elsker en Anden, Jeg er den Bedragne, hun skjætter mig ei.

Rører dig ikke Samvittigheds Stemme? Naar du erindrer din spørgende Ven, Maa du i Hertet ei Anger fornemme, Naar du dig tænker tilbage igjen? Saa give Gud det ske! jeg dig ei mer maa se! Gid Timen var omme, da jeg kunde komme didhen hvor forglemmes al Sorig og Ve.

Tung er den Skjæbne, du mig har beredet, Glædesløs Fremtid imøde jeg gaar, Mig til Fortviølsens Rand du har ledet, Givet mit Hjerter ulegeligt Saar, Hvad synes dig om det? Du lønner Trostfald slet! Mit Hjerter maa bløde og martres tilbøde, Maa ske du end synes, du handlet har ret.

Ingen paa Kvindernes Trostfald bør lide, Jørend i Nøden prøberet den er, Ofteft de smigrer, er venlig og blide, Falskhed og Rænker i Hertet dog bær. De Trostfald sværge dig, Men bryde lettelig. Har Honning i Munden, men Malurt i Grunden, Saa træffer det mange, saa gif det og mig.

Naar jeg erindrer alt hvad som vi talte, Og alle de Glæder tilfammen vi nød I den lange Tid, som din Ven du Jeg kaldte, O da er hvert Minde, hver Tanke mig sød! Mig i din hulde Arm forglemte Sorg og Harm, Al Kummer og Kvide forsvandt ved din Side, Jeg lykkelig var ved din kjærlige Varm.

Er jeg da ikke mere den samme, Som da ubrydelig Trostfald du svor? Og puste dig al Lykke maa ramme Om mig du bedrager og bryder dit Ord. Nu har du mig forstødt og Trostfaldsløftet brudt; din Skjal staa i Fare du engang skal svare For Evighedsdommer — hvad har jeg forbrudt?

Christ give du vilde itide betænke, At Alle af Gud vi til Regnskab skal staa. Han dømmes retfærdig, det gjælder ei Rænke, Ei Løgn eller List ham at stufte formaa. Hans Almagts Die ser alt som i Løndom sker, Ham Skannet ei blander, hvert Hjerter han kjender, Ei lønligste Tanke ham skjule kan der.

Uf Drøftelsens Kalk du mig giver at drikke, Jeg maa den udtømme saa bitter den er. Hvi klager min Smerte? den rører dig ikke. Hvad gælder det vel at paaminde dig her, Du glæder dig vel nu, men mærk og kom ihu! Gjen-gjældelsens Dage er — maa ske tilbage, Da Angerens Taarer du fælder med Gru.

Rigtignok ved jeg, Løgnagtige Munde Megen Narfag i vor Skilsmisje er; Thi de mig monne den Lykke misunde at du mig havde saa hjertelig kjær, De smigret for dig blidt, Enhver udvirket Sit, Men vilde kun skade — Bag grønne Blade Jo lurer de træffeste Slanger saa tidt.

Længe de haver paa Garnene spundet, Som de bestemte at fange mig i; Endelig har de sit Dnske da vundet Endelig har du dem fjetet deri. Og dette Maalet var, hvortil de sigtet har. Du øined ei Farer, man skjulte de Snarer, Hvori deres Lumskhed indviklet dig har.

Samvittigheds Nag skal hvert Hjerter fortære, Som Tvedragtens Sød mellem Benner udstrør. Af Halsen dens Tunge de burde udskjære, Som Løgn og Bagvaskelse Næsten paafør! De deres Løgn vel faar af Ham, som Alt formaar, Enhver for sin Brøde bør lide og bøde, Og Falskhed sin Herre paa Halsen vil slaa.

Dig min Veninde jeg nu maa forlade, Tung er der Tanke at skilles fra dig; Jeg vil dig elske om du mig hade, Dette du aldrig forbyde kan mig. Gud er mit Vidne, vist jeg aldrig, aldrig brugte List, Mig skal ikke nage Samvittigheds Plage, Jeg skal ikke frygte at møde dig hist.

Aldrig du gaar mig af Tanke og Sinde, aldrig forglemmer jeg hvad der er skeet. Søde fortryllende falske Veninde! Gid jeg dig aldrig for Dinene har seet! Din Skjønhed daarer mig, jeg elskte indelig. Dit Navn og dit Minde er skrevet herinde, Til Hertet det brister, det banker for dig.

Taalmodig vil jeg forsøge at bære Alle de Sorger, som saarer min Sjæl; Af mig din Brøde tilgivet skal være, Dnske jeg vil dig al Lykke og Held, Jeg skal ei hævne mig, bliv du kun lykkelig. Gid aldrig Ulykke og Mangel dig trykke! Men Glæde og Nøisomhed trives hos dig.

Tak for den Tid og de lykkelige Dage! Som du mod mig var saa kjærlig og tro, Aldrig du mere skal høre mig klage, Aldrig skal jeg mere forstyrre din Ro. Tak for hver kjærlig Stund! Hver sød og rolig Blund, Og Timerne blide, som svandt ved din Side, Og Tak for hvert Kys, som jeg fik af din Mund.

Elskede Ven! uforglemmelige Pige! Modtag min Sang og mit sidste Leavel! Vi skal igjensees i Himmels Rige; Det er et Haab, som opliver min Sjæl. Min Skjæbne bliver saa, som Gud behage maa, Men ei for en Kvinde mer Taarer skal rinde; Jeg skal ikke elske den, jeg ei kan faa.

